

03.05.2014 - Børneverdenen og de voksnes verden

Jeg har ikke et øjeblik tvivlet på, at høsten aldrig var kommet i hus uden min søsters og min hjælp. Når det sidste læs halm dundrede ind gennem vognporten, mens duggen faldt, og mørket langsomt sænkede sig efter en lang, brændende hed augustdag, tørrede min far sveden af panden med sin kasket og kaldte alle sine høstarbejdere sammen.

Tak skal I ligegodt have, sagde han rørt. Uden jer, vidste jeg ikke, hvordan vi skulle have klaret det. Og så var der øl eller mirabellesaft, fælles glæde, stolthed, ømme rygge, smertende hænder og en skilling til sparebøssen.

Men frem for alt en vished om, at hvis vi ikke havde hjulpet til, var høsten ikke kommet i hus, halmen ville være rådnet op på markerne, dyrene ville ikke have mad vinteren over, og vi ville ikke få penge for kornet til at betale andre regninger med. Protester og modvillighed til trods. Det var en selvfølgelighed, at min søster og jeg hjalp til. Så håndbold eller ej- nu var det tid at høste, altså var der brug for os. Alles indsats var nødvendig. Således også vores, for uden os var høsten aldrig kommet i hus, og flokken havde ikke overlevet.

Vi var nødvendige. Uden os, ville man klare sig dårligere. Det vidste vi, for der var brug for os, og vi var brugbare i den virkelige verden.

Uden os ville man klare sig dårligere. Det er netop her, jeg vil hen med at skrive denne klumme til dig i dag.

For jeg tror, at vi alle sammen, store som små, dårligt kan tåle ikke at være til nytte. Ja, jeg tænker, at vi er nødt til at have en opgave at udføre.

Ikke bare, at der er brug for os rent følelsesmæssigt, men det at indgå i en sammenhæng og have en funktion, om den så synes nok så lille, hvor vores indsats betyder noget for andre.

Det er over for sig selv at kunne sige: De andre klarer sig dårligere uden mig.

Men hvordan forholder det sig med børn i dag?

Er de egentligt nødvendige for flokkens overlevelse?

Eller er de blot til leg, lyst og legoklodser?

Og hvis vi antager, at nogle børn kun skal vokse og udvikles af kærlighed, men uden opgaver til flokkens overlevelse og deraf følgende nytteværdi, hvad sker der mon så?

Ikke at jeg på nogen måde ønsker tidligere tiders hårde og utilstedelige børnearbejde fra før min tid tilbage for noget, men kan det tænkes, at vi i vores iver for at gøre det, vi tror er allerbedst for vores børn, måske er ved at gøre dem nyttesløse? Så nyttesløse, at det selv for de helt små børn, kan vise sig som klynk, misfornøjelse, tristhed og skrig og skrål?

Og for voksne som noget, der ligner frustration over, at hverken børn eller forældre synes at være tilpasse med det?

I dag ser det ud til, at vi har skabt en børneverden og en voksenverden:

En børneverden, hvor det meste foregår på børnenes præmisser, og hvor det ikke handler om flokkens kamp og overlevelse, men derimod mest om udvikling, leg, hygge, sjov, legoklodser og puttekasser.

Et sted, hvor et begreb som kvalitetstid ofte tolkes som en tid fri for praktiske, nødvendige gøremål og konflikter.

En voksenverden, der er den rigtige og virkelige verden, hvor de voksne laver vigtige ting og sørger for flokkens overlevelse. Her træffes beslutninger, arbejdes, holdes møder, tales i telefoner, gøres rent og købes ind, så der kan være kvalitetstid med børnene, når de er hentet.

Når vi som voksne somme tider kommer til at holde børnene borte fra den sociale delagtighed og fælles kamp for tilværelsen, tror jeg, at børnene nemt kan komme til at lide af meningsløshed.

Ikke, at vi ikke skal sætte os på gulvet og lege med vores børn og lave masser af sjove ting. Selvfølgelig skal vi gerne det. Men vi må nødvendigvis også vise børnene rundt i og tilrette i den verden og den familie, de er havnet i, og som vi kender.

Vi skal vise børnene, at vi har vigtige ting at gøre, som ikke blot handler om dem, om det så er at læse avis, skrive en bog, slå græs eller lave mad.

Og vi må lade dem forstå, at der også er vigtige ting for dem at gøre, som har med flokkens overlevelse at gøre.

Til det behøves hverken marker, høst eller køer, der skal malkes, men selv lille Markus kan få en klud i hånden og hjælpe far med at tørre bordet af, eller lette mors arbejde og sørge for, at der også i aften er mad til familien ved at lægge en pølse på panden.

Så kan han takkes behørigt for hjælpen og derefter i sikker forvisning om, at han er uundværlig, i god ro og orden puste ud efter anstrengelserne og slappe af med legoklodserne og Postmand Per. Og de voksne kan måske endda få ordnet noget andet eller skimme en enkelt avis, hvis det er det, de har lyst til.